

55538

Handwritten text in Gurmukhi script, likely a library or collection name, written diagonally across the center of the brown paper. The text is:
ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਸੰਗ੍ਰਹ
ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਸੰਗ੍ਰਹ

32

ਨਿਮਸਰਾਜੀਗੁਰਕਉਆਚੁਤਮਾਤਮਭੁਪੁਮਤਿਸਪੁਮਤਮਾਮਖੈਆਚਿਤਮਸੀਪ॥੧॥
 ਆਤਮਬੰਧਗ੍ਰੰਥ॥ ਮੁਕਤਕਰਨਬੰਦਨਹਰਨਸੁਖਦਾਇਕਦਿਨਰੰਗ॥ ਲਯੋਪੁਮਨਿਜਮਾਤਮਾਬੰਧਤਮੀਮੁਤਬੰਨ॥੨॥
 ਮੁਕਤਰੇਰਸਾਪਨਜਗਤਸਰਿਸੰਗਤਮੁਨਵਾਕ॥ ਤੇਜਿਖਤੋਸਕਰਤੋਰਿਸਚੇਮਨਮੇਰਾਖ॥੩॥
 ੧੬ ਸਤਿਨਾਮ॥ ਭੂਲਨੇ॥ ਜੋਪੇਜਾਪਸੇਹੰਥਕਹਆਪਉਮੰਨਹੀਵੈਤਹੀਕਾਰਚਿਤੰਮਾਨਧਾਰੀ॥ ਚੁੰਨਚੁੰਨਕੇਈਥਿਗ
 ਲਤਾਨਸਦਾਨਹੀਵੈਤਕੀਰਤਸਨਿਰਥਾਨਤਾਰੀ॥ ਨਾਭੁਕਉਲਕੀਸੋਪਹਮੇਸਜਾਨੈਕਰਮਕਿਰਿਆਬਿਖੈਬਰੇਬੁਰਮਚਾਰੀ
 ਐਸੋਜਾਨਨਿਰਥਾਨਕੇਧਿਆਨਗਤੇਥਖਹਏਕਨਿਜਰੂਪਅਖੰਡਸਾਰੀ॥੧॥ ਘੁੜਾਏਤਮਰਥਲਸਵਨਾਨਸੋਹੈਕਈਸਿ
 ਆਮਾਮਰੂਪਿਤਫਿਰੰਤੰਚਾਰੀ॥ ਕਈਖੇਦਚੀਭੁਚਰੀਚਾਰੀਹੈਕਈਤੀਨਮਰੋਚਰੀਉਨਮਾਨਤਾਰੀ॥ ਸਵਜਰੰਗਕੇ
 ਮੇਹਲਮੇਰੰਗਈਪੀਤਸਿਮਾਮਮਰੂਲਾਖਬੁਰੰਗਗੁਰੀ॥ ਕੁਰਬਾਨਨਿਰਥਾਨਗੋਬੰਦਲਾਲਾਖੁਖੈਅਚੁਮਾਖੀ
 ਚਮਨੰਦਕਾਰੀ॥੨॥ ਕਈਨਦਾਮਨੁਪਪਾਨਪੰਥਥਾਐਤਖਤਰੇਖੀਏਸਾਮਨੇਚਿਤਕਾਰੀ॥ ਬੈਰਾਤਖਤਮਨੁਪਨਿਥ
 ਨਥਾਥਾਕਰੇਚੰਨਬਿਨੋਦਮੰਨੰਦਕਾਰੀ॥ ਨਿਰਕਾਰਾਮਾਚੈਤਮਪਾਰਮਾਸੀਨੈਸਬਦਫੁਨਕਰਥਿਵਲਾਇਤਾਰੀ
 ਮਨਪਰੋਨਿਰਥਾਨਅਵਾਤਥਾਨਿਥੇਗਿਆਨਬੋਗਿਆਨਖੋਮਾਨਧਾਰੀ॥੩॥ ਕਰੈਜੋਗਕੇਰਿਆਸੁਰੰਤਮਸੀਵੈਰਿ
 ਨਸੁਰੇਨਜਾਗੋਮਲਪਨੀਰਸੇਵੈ॥ ਧਾਨਪਨਸੋਮਾਰਸਮਾਨਕੇਰਿਆਜੁਰਜੁਰਗਕੀਰੋਹਤਮੈਥਪੈਵੈ॥ ਲਹੇਸਾਰ
 ਅਸਾਰਬਿਚਾਰਤਾਈਜਨਮਮਰਨਕੇਈਰਸਰਥਾਨਖੰਵੈ॥ ਕੁਲਿਆਨਨਿਰਥਾਨਬਿਗਿਆਨਗਾਤਾਲਹੈਆਤਮਾਬੰਧ
 ਅਨੰਦਹੈ॥੪॥ ਨਵੀਜਨਰਸੁਖਨਿਜਮਾਪਤਾਈਨਿਸਕੀਜਾਨਐਏਇਮਰਾਮਸਾਰੇ॥ ਖੁਦੀਤਿਆਗਸੈਤਾਨਹਰਾਮ
 ਧਾਨੀਥਥੇਐਨਨਿਜਗੋਨਧਾਰੇ॥ ਬੋਨਮੁਨਚਮੁਨਕੇਰੇਦੀਨੈਤਰੈਸਿਰਰਮਾਲਮਕਈਇਤਰਤਾਰੇ॥ ਉਦਿਆਪਸੁਜਾ
 ਏਕਨਾ

੨੧

ਤਤਕੀਕਨਿਜਾਅਪਕੀਜੈਬਿਨਾਚੀਨਤੇਓਰਨਾਸੀਸਜਾਵੈ। ਸੀਸੇਬੀਚਗਲਤਾਨਜਗਨਹੋਇਆਨਹੀ
 ਭੇਦਮਹਬੂਬਕਾਰੀਚਪਾਵੈ। ਅਵਲਾਅਖਰਜੇਏਕਸਮਾਨਸਾਰੈਤਿਸੀਖੋਜਦਿਲਬੀਚਨਾਕਾਲਖਾਵੈ।
 ਕਵਈਸੀਪਾਇਆਨਜਿਸਸਾਬਤੀਹੈਮਾਨਮੇਹੁਕੇਜਾਯੁਨਾਫੇਰਾਮਾਵੈ॥ ੨੭॥ ਭੂਮਿਰਖਦੇਸੀਜੰਗਲੁਬੁਟੀ
 ਅਖੁੰਕਈਤੀਰਥਾਫਿਰਨਬਿਚਾਰੁਕਰਤੇ। ਕਈਲਾਇਬਿਰੁਤਮਈਕਹਿਏਕਈਮਾਗਤੇਗਟਬਜਰਏ
 ਰਤੇ। ਕਈਸੇਈਆਕੁਰਤਿਆਪਾਇਨਚਨਮੁਖਹੁਗਗਅਲਪਦੇਪ੍ਰੀਮਗਿਰਤੇ। ਲਾਲਸਿੰਘਪਾਰਿ
 ਚਾਨਜਿਹਆਪਣੀਤਾਪਰਬੈਦਿਆਕਲਤੇਨਹੀਰੁਰਤੇ॥ ੨੮॥ ਅਲਫਅਲਫਹਈਆਪਨੇਆਪਬਿ
 ਖੇਬਿਨਾਆਪਚੀਨੈਨਹੀਸੀਸਜਾਵੈ। ਫਿਰੈਦੇਸਬਦੇਸਜਿਸਖੋਜਕਰਤਾਏਲਟਖੋਜਨਿਜਆਪਤੇਮੰਤ
 ਪਾਵੈ। ਤੁੰਗੀਆਪਨੇਆਪਕਉਬੁਲਰੇਗਾਜਿਹੈਹਰਨਖਸੁਬੈਦਿਨਾਮੁਸੁਕਾਵੈ। ਲਾਲਸਿੰਘਲਖਅਲਫ
 ਕਉਦਿਲਮਾਗੀਕਾਹੇਵਾਸਤੇਦੇਸਬਦੇਸਜਾਵੈ॥ ੨੯॥ ਯੇਯਾਰਜਦਵਸਤੁਹਿਚਾਰਪਾਇਆਤੁੰਦੇਗਰਸੀ
 ਗਾਰਸੁਹਾਇਆਈ। ਏਬਿਕਾਰਹਿਕਾਰਸੀਸਾਰਦੇਜੋਰੋਗਸਤੁਮਸਾਰਲਖਾਇਆਈ। ਜੇਨੁਬੋਦਪੁਗਨਪ੍ਰੋਖਕਹ
 ਦੇਗੁਰਾਸੋਏਪੁਜਖਯੁਆਈ। ਘਈਜਿਸਤੇਰੋਰਨਾਮੈਰਕਈਲਾਲਸਿੰਘਸੇਰੀਮੇਪਾਇਆਈ॥ ੩੦॥ ਸਮਾਪਤ॥

ਅਤੇ ਪਹਰਗਲਤਾਨਹਰਾਮਖਾਦੇਜੇਰਤਬਰਕੀਰਾਹਿਤਰਾਉਦੇਹੈ॥ ਮਰਮਜਨਨਾਹਾਕਲਾਕਰਨੀ
 ਰਾਹੀਬੁਰੇਕੀਮਤੇਨਾਹਿਸਰਮਾਉਦੇਹੈ॥ ਕਵਸਿੰਘਦਿਲਦਰਿਓਰੇਰਗਕਤੇਨੈਨੀਨੀਦਹਰਾਮਜਨਉਦੇ
 ਹੈ॥ ੧॥ ਦਾਲਦਰਦਸੀਨੇਜਿਸਯਾਰਕੇਗਤਿਸੀਚਸਮਸੀਨੇਮੁਖੀਲਾਲੋਯੋਨੇ॥ ਛੁਕੇਨੈਨਖੁਸਰਾਮ
 ਨੇਦਬਿਖੇਕਈਗੁਤਕੇਗੁਯੁਅਨਾਰੋਮਾਨੇ॥ ਖੁਸੀਰਹਨਹਮੇਸੁਨਰੀਮਕੇਈਨਿਗਕਾਰਬਿਕਾਰਸਮਾਨਾਮਾ
 ਨੇ॥ ਕਵਸਿੰਘਪਛਾਨਮਹਬੁਬਇਹੀਅਕਰੰਗਤੁਰੀਆਨਾਸਮਯਗਾਨੇ॥ ੨॥ ਜਾਯਜੁਲਮਕਾਕਾਮਨਾ
 ਰੰਚਰੇਗਤਹਾਇਸਕਨਿਸਾਨਪ੍ਰਯਾਵਤੇਹੈ॥ ਬਾਜੈਨਾਦਥਿਪੰਗਮਿਰਦੰਗਤੁਰੀਕਈਗੁਤਕੇਨਾਚ
 ਨਚਾਵਤੇਹੈ॥ ਘਨਘੋਰਘਟਾਚਹੁਓਰਉਤੇਮੇਰਜੇਰਪਿਨਾਕਬੁਝਾਵਤੇਹੈ॥ ਝਲਸਿੰਘਇਹੁਜੇਗ
 ਕੀਜੁਗਤਜੋਨੇਗੇਸੇਬੈਰਇਕੰਤਮੀਨਾਵਤੇਹੈ॥ ੩॥ ਰੇਗਮਜਖੁਦਲਾਲਕੀਜਾਨਸਾਰੇਸੀਨੇਖੋਜਬਿ
 ਚਰਤਹਕੀਕਕੀਜੈ॥ ਬਿਨਖੋਜਬਿਚਾਰਮਹਿਬੁਬਕੀਸੈਲਰੇਰੰਗਨਾਤਨਹਜਾਰਕੀਜੈ॥ ਜਿ
 ਨਾਰਿਗਯਗਾਖੁਦਯਾਰਕੇਗਤਿਨਾਉਪਰੇਸੀਸਲਪਟਾਚੁਦੀਜੈ॥ ਕਵਸਿੰਘਮਹੁਪਾਮਨੁਪਤਾਰੀਕ

ਘੋਰੇ ਦਾ ਦੇ ਨਗਤ ਪਕਾਰ ਦੇ ਨੀਜੀ ਵੀ ਸਕਾਰੇ ਨਾ ਜਾਨ ਕੇਈ ॥ ਬਾਇਤੋ ਇਹ ਮੀਨ ਸੁਤੇ ਜਾ ਬਿਖੇ ਸਦਾ ਸਚਿ ਦਾ ਨੀ ਦਪ ਛਾਨ ਸੇ
ਸ੍ਵਰੂਪ ਨਿਰਬਾਨ ਅਖੰਡ ਬੇਧੰਤ ਸੁਕਤ ਕਾ ਦੇ ਨਾ ਦੇ ਸੁਟਾ ਜੁਤੇਈ ॥ ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਸੁਰੂਪ ਮੇਰੀ ਤੇਰਾ ਪੁਰੋਗਿਆਨ ਤੇ ਮਾਰਿ ਬਿਗਿਆਨ
ਕਵ ਸਿੰਘ ਸਿੰਘ ਸਬਿਧਾ ਸਬਿਧੇ ਸੁਤ ਰਿਸਿਧ ਸਰੂਪ ਅਵਤਾਰ ॥ ੨ ॥ ਤੇਤ ਮਕਰ ਗੁਆਨ ਨਾਰਿ ਰਕੇਈ ਮੇਰੇ
ਜਨ ਤਾਗਲ ਤਮਾਮ ਤਾਈ ॥ ਕਾਮ ਰੋਪ ਮੈਰੈ ਹਤ ਨਿਰਬੇਕੁ ਮਰਾ ਮਨ ਬੁਧ ਕੀਰੀ ਮਨਾਤਿ ਸਮਾਜੀ ॥ ਅਨਲ ਹ
ਕਾਮ ਨੀਲ ਮਨਾਦੁ ਸਰਾਬੇ ਸੁਖ ਪਾਨ ਸਾਈ ॥ ਕਵ ਸਿੰਘ ਪਾਨ ਬਿਰੇ ਸੁਰੇ ਦੇ ਨਾਮ ਰੂਪ ਕੀ ਲੇਸ
ਨਾਤਿ ਸਮਾਜੀ ॥ ੩ ॥ ਜੇ ਸਰਬ ਪੈਰੀ ਗੰਗਾ ਨੇ ਤੇ ਤੇ ਤੇ ਮਾਤ ਮਾਤ ਨਹੀ ਭਿਨ ਮਾਨੇ ॥ ਆਬ ਬੀਤ ਹੁਬਾਬ
ਹੁਰੀ ਗੰਗੇ ਤੇ ਮਾਬ ਤੇ ਤੇ ਭਿਨ ਨਾਨੈ ਕਮੋਨੇ ॥ ਹੇ ਮਲੇ ਰਿਰੂਪ ਨਮਿ ਦਕੁ ਕੇ ਤੇ ਨਹੀ ਕਾਰਣਿ ਕਾਰ ਜਨ ਰੇਦਾ
ਨੇ ॥ ਕਵ ਸਿੰਘ ਨਿਰਬਾਨ ਅਖੰਡ ਬੇਧੰਤ ਬੇਧੰਤ ਕਨਿਕ ਰੂਪ ਅਰੁ ਦਰਿ ਗਿਆਨੇ ॥ ੪ ॥ ਜੀ ਮਤਿ ਰਗੀ ਪ੍ਰਬਤ
ਨੇ ਮੇਰੇ ਜਿਨ ਪਾਇਆ ਰੁਦਾ ਮਧੁ ਬਾਧਿਆ ਗਾ ॥ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਈ ਮੇਰੇ ਤਿਲਖ ਬਾਰੀ ਜਿਸ ਜਾਨਿਆ ਪਬ
ਅਕਰੀ ਗਾਗਾ ॥ ਸਰਾਜ ਧਮਕਰੀ ਗਾਗੁ ਲਚੇ ਹਰ ਤਾਈ ॥ ਆਵਾਗਉਨ ਮੈਰੈ ਹਤ ਮਜਾਤ ਨਿਆਗਾ ॥ ਲਾ
ਲ ਸਿੰਘ ਜੋ ਜਾਨਖੇ ਸੁਰੇ ਤਿਨੀ ਪਾਇਆ ਮਗਜ ਮਹ ਬੁਧ ਰਾਗਾ ॥ ੫ ॥ ਹੇ ਰਿਸ ਰਿਸਾਬ ਨਾਨਕ ਕੇਈ
ਸਰਾਨਾ ਮਲਖ ਜਾਈ ਮੇਰੀ ॥ ਹਿਰਸ ਬਾਰ ਪ੍ਰਪੰਚ ਨਾ ਦੇਖ ਕੁਲੇ ਨਿਗਾਰਾ ਆਇੰ ਤਲਖਾਈ ਮੇਰੀ
ਗੇ ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਕਾਨ ਇਕੰਤ ਬਿਖੇ ਮੀਨ ਪਾਨ ਕੇਗਾ ਹਿਚਲਾਈ ਮੇਰੀ ॥ ਕਵ ਸਿੰਘ ਮਹ ਬੁਧ ਮਲਖ ਜਾਨੇ ਤਿ
ਤਾਚ ਹਿ ਮੇਰੇ ਤਿਤ ਹਟਾਈ ਮੇਰੀ ॥ ੬ ॥ ਖੇਖੁ ਮਾਰ ਉਹੀ ਇਸ ਜਗਾ ਮਾਗੀ ਤੇ ਦੇ ਆਰਤੇ ਮੁਖ ਦੁਗਉ ਦੇਤੈ ॥

ਘੋਰੇ ਦਾ ਦੇ ਨਗਤ ਪਕਾਰ ਦੇ ਨੀਜੀ ਵੀ ਸਕਾਰੇ ਨਾ ਜਾਨ ਕੇਈ ॥ ਬਾਇਤੋ ਇਹ ਮੀਨ ਸੁਤੇ ਜਾ ਬਿਖੇ ਸਦਾ ਸਚਿ ਦਾ ਨੀ ਦਪ ਛਾਨ ਸੇ
ਸ੍ਵਰੂਪ ਨਿਰਬਾਨ ਅਖੰਡ ਬੇਧੰਤ ਸੁਕਤ ਕਾ ਦੇ ਨਾ ਦੇ ਸੁਟਾ ਜੁਤੇਈ ॥ ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਸੁਰੂਪ ਮੇਰੀ ਤੇਰਾ ਪੁਰੋਗਿਆਨ ਤੇ ਮਾਰਿ ਬਿਗਿਆਨ
ਕਵ ਸਿੰਘ ਸਿੰਘ ਸਬਿਧਾ ਸਬਿਧੇ ਸੁਤ ਰਿਸਿਧ ਸਰੂਪ ਅਵਤਾਰ ॥ ੨ ॥ ਤੇਤ ਮਕਰ ਗੁਆਨ ਨਾਰਿ ਰਕੇਈ ਮੇਰੇ
ਜਨ ਤਾਗਲ ਤਮਾਮ ਤਾਈ ॥ ਕਾਮ ਰੋਪ ਮੈਰੈ ਹਤ ਨਿਰਬੇਕੁ ਮਰਾ ਮਨ ਬੁਧ ਕੀਰੀ ਮਨਾਤਿ ਸਮਾਜੀ ॥ ਅਨਲ ਹ
ਕਾਮ ਨੀਲ ਮਨਾਦੁ ਸਰਾਬੇ ਸੁਖ ਪਾਨ ਸਾਈ ॥ ਕਵ ਸਿੰਘ ਪਾਨ ਬਿਰੇ ਸੁਰੇ ਦੇ ਨਾਮ ਰੂਪ ਕੀ ਲੇਸ
ਨਾਤਿ ਸਮਾਜੀ ॥ ੩ ॥ ਜੇ ਸਰਬ ਪੈਰੀ ਗੰਗਾ ਨੇ ਤੇ ਤੇ ਤੇ ਮਾਤ ਮਾਤ ਨਹੀ ਭਿਨ ਮਾਨੇ ॥ ਆਬ ਬੀਤ ਹੁਬਾਬ
ਹੁਰੀ ਗੰਗੇ ਤੇ ਮਾਬ ਤੇ ਤੇ ਭਿਨ ਨਾਨੈ ਕਮੋਨੇ ॥ ਹੇ ਮਲੇ ਰਿਰੂਪ ਨਮਿ ਦਕੁ ਕੇ ਤੇ ਨਹੀ ਕਾਰਣਿ ਕਾਰ ਜਨ ਰੇਦਾ
ਨੇ ॥ ਕਵ ਸਿੰਘ ਨਿਰਬਾਨ ਅਖੰਡ ਬੇਧੰਤ ਬੇਧੰਤ ਕਨਿਕ ਰੂਪ ਅਰੁ ਦਰਿ ਗਿਆਨੇ ॥ ੪ ॥ ਜੀ ਮਤਿ ਰਗੀ ਪ੍ਰਬਤ
ਨੇ ਮੇਰੇ ਜਿਨ ਪਾਇਆ ਰੁਦਾ ਮਧੁ ਬਾਧਿਆ ਗਾ ॥ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਈ ਮੇਰੇ ਤਿਲਖ ਬਾਰੀ ਜਿਸ ਜਾਨਿਆ ਪਬ
ਅਕਰੀ ਗਾਗਾ ॥ ਸਰਾਜ ਧਮਕਰੀ ਗਾਗੁ ਲਚੇ ਹਰ ਤਾਈ ॥ ਆਵਾਗਉਨ ਮੈਰੈ ਹਤ ਮਜਾਤ ਨਿਆਗਾ ॥ ਲਾ
ਲ ਸਿੰਘ ਜੋ ਜਾਨਖੇ ਸੁਰੇ ਤਿਨੀ ਪਾਇਆ ਮਗਜ ਮਹ ਬੁਧ ਰਾਗਾ ॥ ੫ ॥ ਹੇ ਰਿਸ ਰਿਸਾਬ ਨਾਨਕ ਕੇਈ
ਸਰਾਨਾ ਮਲਖ ਜਾਈ ਮੇਰੀ ॥ ਹਿਰਸ ਬਾਰ ਪ੍ਰਪੰਚ ਨਾ ਦੇਖ ਕੁਲੇ ਨਿਗਾਰਾ ਆਇੰ ਤਲਖਾਈ ਮੇਰੀ
ਗੇ ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਕਾਨ ਇਕੰਤ ਬਿਖੇ ਮੀਨ ਪਾਨ ਕੇਗਾ ਹਿਚਲਾਈ ਮੇਰੀ ॥ ਕਵ ਸਿੰਘ ਮਹ ਬੁਧ ਮਲਖ ਜਾਨੇ ਤਿ
ਤਾਚ ਹਿ ਮੇਰੇ ਤਿਤ ਹਟਾਈ ਮੇਰੀ ॥ ੬ ॥ ਖੇਖੁ ਮਾਰ ਉਹੀ ਇਸ ਜਗਾ ਮਾਗੀ ਤੇ ਦੇ ਆਰਤੇ ਮੁਖ ਦੁਗਉ ਦੇਤੈ ॥

ਏਕੇ ਬਿਨਾ ਸਮਝ ਮਗ ਮਨਾ ਮਾਵ ਦਾਏ ॥ ਸਮਝ ਬੁਝ ਦਿਉ ਬੀਚ ਮਗ ਮਜੇ ਏਕਾ ਬਿਨਾ ਬੁਨਾਤ ਗਸੀਤ
ਵਦਾਏ ॥ ਬੇਈ ਮਨ ਜੈ ਤਾਨ ਜੋ ਪਗ ਰਾਗਾਤ ਰਗਿ ਗਨਾ ਮੈ ਨ ਦੁਖਾਵ ਦਾਏ ॥ ਕਵਸਿ ਘਨਿਤ ਸਾਰ ਬਿਚਾਰੇ
ਬਸੀ ਨ ਮੈ ਨ ਕੇ ਮਗ ਮਧ ਤਾਵ ਦਾਏ ॥ ੧੫ ॥ ਤੇ ਦਿਤ ਕੁ ਦਿਲ ਦੇਖ ਤੂੰ ਆਪੇ ਨੇ ਮੈ ਮਤ ਬਰੰਗ ਕਿਆ ਬੁਝ ਬਨ
ਇਆਈ ॥ ਪਾਕ ਨੁਰਤ ਗਨ ਹੈ ਕੁਲ ਕੀ ਤਾਨੀ ਪਾਕ ਨੇ ਮੈ ਬਲ ਗਾਇਆਈ ॥ ਤਾਨ ਬੁਝ ਕੇ ਤੂੰ ਨੇ ਫਸ ਰੇ ਹੁਰੇ
ਸਾ ਆਪ ਨੇ ਜੀ ਸਮਨਾਇਆਈ ॥ ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਇਹ ਤੇ ਦਿਬਿ ਮਾਨ ਕੀ ਤਾ ਮੈ ਨ ਹਰਫ ਨ ਜੀ ਕਨ ਨਾਇਆਈ
੧੬ ॥ ਤੇ ਦਿਤਾਨ ਤੂੰ ਇਸੁ ਕਮ ਹੁਬ ਕੇ ਰਾਗੇ ਵਾਸ ਤੇ ਹੋਇ ਹੈ ਗਨ ਤਾਈ ॥ ਚੋਗ ਆਪ ਨੀ ਨਿਤ ਹਮੇ ਸਚੁ ਗ
ਨਾਇ ਜੀ ਆਰਫ ਕਾ ਮਤ ਗਨ ਤਾਈ ॥ ਬਿਨਾ ਸਮਝ ਬਿਚਾਰ ਨ ਮੁਖ ਕੇਈ ਆਗੀ ਨਾ ਮਥਿ ਨ ਹੋਇ ਬੈਗਨ ਤਾਈ
ਕਵਸਿ ਘਸੁ ਕਗਨ ਹਮੇ ਸਮੈ ਬਾਨੀ ਪਾਵਨ ਕਸਟ ਸੈ ਤਾਨ ਤਾਈ ॥ ੧੭ ॥ ਮੈ ਨ ਮੈ ਨ ਤੂੰ ਜਾਨ ਮਹ ਬੁਝ ਨਿਜ
ਨੂ ਤੇ ਤਾ ਮਾਸ ਗਾ ਕੁ ਬੁਝਨ ਨ ਕਾਹੇ ॥ ਬਿਨਾ ਸਮਝ ਤਿਸ ਕੀ ਨੀ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ਸੁਖ ਨ ਜਾਨ ਬੁਝ ਲਾਲ ਯਕ ਤਕ
ਕਾਹੇ ॥ ਮੈ ਨ ਦੇਖ ਮਹ ਬੁਝ ਮਕਰੰਗ ਆਗੀ ਨੀ ਸੁਖ ਨਾਇ ਹੁ ਮੈ ਨ ਤਕ ਰਾਗ ਕਾਹੇ ॥ ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਜੇ ਮੈ ਨ ਲ
ਖ ਮੈ ਨ ਹੋਇ ਤਿਨਾ ਨੀ ਕੇਈ ਸੇ ਕਸੀ ਸਾਰ ਕਾਹੇ ॥ ੧੮ ॥ ਗੈ ਨ ਗੀ ਮਗ ਬੁਝਨ ਗਨ ਕੇ ਗ ਬਿਨਾ ਤਿ ਆਗ ਕੀ

ਰੇਮੇਹਰਪਲਕਾਨਪਛਾਨਈਏ॥੧੦॥ਜੇਜਗਾਮੀਤੀਲਨਾਰੇਕੋਈਦੁਕਦੇਖਦਿਓਖੇਜਮਹਬੁਥਪਿਆ
ਗਾ॥ਸਰੁਕੋਬੀਚਗੁਲਜਾਰੁਹਮੇਜਯੋਨੇਮਾਨਤਾਨਤੇਰਹਤਾਮਲਖਤਾਗਾ॥ਜਨਮਲਾਜਪੁਪੀਚਭੁਰੈਹਤੁਜਾਨੇਬਾ
ਇਤੇਜਰੰਗਰੂਪਅਦਗਗੁਰਾਗਾ॥ਕਵਲਿਘਅਕਰੰਗਮੇਦੇਖਾਮਿਲੈਰੰਗਰੰਗਮਹਬੁਥਅਵੈਤਸਾਰਾ॥੧੧॥ਸ੍ਵਾ
ਦਸ੍ਵਾਦਸ੍ਵਾਨੇਨਿਜਰੂਪਗੁਰਾਜਿਸਨਾਮਕੇਸ੍ਵਰਨਾਮੋਕੋਈ॥ਪੁਰਾਮਾਦਿਪੁਰਲਾਦਹਰਿਨਾਮਗਾਚੇਚੰਦ੍ਰਗਾਸਾਸੁ
ਦੇਵਕੁਮਾਰਜੇਈ॥ਗੋਪੀਚੰਦ੍ਰਸੁਰਬਭੁਰਬਜੇਸੇਗਾਮਾਨੰਦਅਮਰੀਕਪੀਪਾਨਮੇਹੀ॥ਕਵਲਿਘਏਨਾਮਕੇਸ੍ਵਰ
ਦਯਾਨੇਕਹੇਨਾਮਬਖਾਨਨਰਜਨਤੇਈ॥੧੨॥ਜੁਆਦਜੁਦਾਨਾਜਨਮਹਬੁਥਜੇਤੀਨਾਮਰੂਪਜਹਾਨਮੇਖਿਆ
ਲਜੇਤੇ॥ਗੁੰਨਗੁੰਨਜੇਰੰਗਅਪਾਰਜਾਨੀਖਕਬਾਦਆਤਸਨਾਰਿਆਬਥੇਤੇ॥ਜਿਯਜੇਤਸਮਾਨਜਾਮਸਤ
ਸਾਰੈਤਜੇਮਾਨਗੁਮਾਨਜਹਾਨਮੇਤੇ॥ਕਵਲਿਘਜਹਾਨਨਾਬੰਦਕੋਈਲੋਖੇਆਪਨਿਜਗਲੋਮੇਸੁਖਨਏਤੇ॥
੧੩॥ਸੀਨਸੀਨੇਤੇਰੇਵਿਚਮਾਰਤੇਗਾਜਿਸੇਫਿਰੈਤੰਦੁਰਦਸੁਗਸਾਰਾ॥ਉਲਟਦੇਖਤੰਪੁਰਦਿਸੁਮਾਮਾਪ
ਤਾਈਬੈਰਾਤਾਪਕੋਬੀਚਅਕਰੰਗਸਿੰਗਾ॥ਕਈਰੰਗਰੂਪਜਾਗਾਨੇਕਦੇਖੇਸੇਮੇਜਾਨਫਨਜਲਦੈਨਤਾਗਾ
ਕਵਲਿਘਪੁਰਾਨਕਥੇਖੇਜਦੇਖੇਬਿਨਾਖੇਜਸੇਮੇਦੈਨਾਭੁਰਮਭੁਰਾ॥੧੪॥ਸੀਨਸੁਕਰਕਰੀਮੇਏਤੀਸਮਝ

63534

ਸਾਬਨਾਚਿਤਲਗਾਈਐਤੀ॥ ਗੁਪਤਗੋਇਕਰਨਾਮਿਰਰਮਾਰਫਾਕਾਭੇਤਆਪਨਾਨਾਜਿਨਾਈ
ਐਤੀ॥ ਤਿਸਸਾਬਇਮਾਨਨਕਦਮਧਰਨਾਤਿਸਸਾਬਕਿਉਗਾਹਚਲਾਈਐਤੀ॥ ਕਵਲਿਘੋਸੰ ०
ਨਫੇਦਾਰਕੀਚੈਵਫੇਦਾਰਸੈਪੁਖਾਅਪਾਈਐਤੀ॥ ੨੩॥ ਲਾਮਲਵਜਪਛਾਨੀਖਰੀਐਖੀਬਿਨਬ
ਵਜਰੀਨੈਨੀਖੇਰਹੈਵੈ॥ ਇਸਲਵਜਕਲਾਮਕਾਮਗਤਗੁਰੀਚਵੈਮਸਤਲਾਈਦਿਨਰੋਨਸੇਵੈ॥ ਅ
ਨਧਪੁਖਗੁਲਲਾਈਰੋਗਪਿਆਗਾਚਿਸੁਮਰੈਨਪੁਮਾਰਨਿਤਉਗਨਜੇਵੈ॥ ਲਾਲਸਿੰਘਲਖਲਾਲ
ਲਖਜੋਗੀਸੈਬਿਨਾਦੀਨਉਰਜਨਨਾਤੁਰਮਖੈਵੈ॥ ੨੪॥ ਮੀਮਮਸਤਮੰਜੂਦੋਲਾਲਮੇਗਾਨਿਰਖਨੈਨ
ਖਮਾਰਹੋਰਹੇਮੇਰੇ॥ ਤੁਰਤੁਰਹਕੇਰੀਗੁਪਰਆਪਖੇਲੈਚਲਾਤਉਚਲੈਨਾਲਬਹੁਬਹੇਮੇਰੇ॥ ਮੇਨਾਜੁਦਾਰੁ
ਤਨਕਪੁਲਾਲਸੇਤੀਬੀਚਗਾਬਕੇਗਾਬਜੇਗਹੇਮੇਰੇ॥ ਇਹੀਲਾਲਖਫਕਰਖੁਦਗੁਰਮੁਰਸਦਆਪਲਾ
ਤੁਕੇਬੀਚਬਹੁਚਹੇਮੇਰੇ॥ ੨੫॥ ਨੁਨੀਦਜਗੇਰਗਨਾਹਿਮੰਨੁਡਿਏਬਾਸੁਮਗਮਨਾਅੰਦਾਏ॥ ਪਈਕੁੰਨਦ
ਗੁਰੁਲਾਵਨੀਗਾਬਿਹੁਆਨਕੋਬਹੁਤਸੰਤਾਵਦਾਏ॥ ਵਦਾਬੂਟੀਜਗਨਕੋਰੁਕੀਤੀਅਕਲਪੋਸਨ
ਜੀਕੋਈਜਾਵਦਾਏ॥ ਕਵਲਿਘੋਸੁਰੰਗਜੋਰੰਗਰਹੇਬਿਆਆਨਨੀਰੰਗਰੁਵਦਾਏ॥ ੨੬॥ ਵਾਥਿਵੇਖ

ਤੇਨੀਸੁਖਪਾਏ॥ ਮੇਯਲਮਾਝੀਤੁਰੀਗਜੇਵੀਲਦੇਖੇਨੀਆਖਰੀਕੋਕਈਸੰਗਯਾਏ॥ ਕੀਏਕਰਮਜੇਚਰ
 ਨਧਰਗਾਬਜੇਤੀਮਿਲੈਬੇਗਸੇਈਨੀਦੇਰਕਾਏ॥ ਕਵਸਿੰਘਕੀਜੈਭਲੇਕਰਮਤਾਈਗੈਨਤਿਆਗਾਤਿਤੁ
 ਵੈਤਮਨਮੈਨਲਾਏ॥ ੧੯॥ ਫੇਫਾਰਕਰੇਏਤੇਈਨਗਮਾਹੀਜਿਨੀਜਨਿਆਹਰਫਖੁਦਆਰਕੇਗਾ॥ ਤਬੀ
 ਬਸਵਖੀਬੀਕੁਸੰਗਤਾਹੀਗਾਫਲੁਤਿਆਗਕੇਜਿਕਰਹੁਸਿਆਰਕੇਗਾ॥ ਅੰਤੁਦਮੈਂਤੁਦਹਮੇਸਮਾਨੈਨੀ
 ਜਾਨਤੇਭੇਰਕਫਗਨਕੇਗਾ॥ ਕਵਸਿੰਘਚਿਤੰਨਹੁਸਿਆਰਜਾਰੇਇਹੀਜਾਨਨਿਜਸੁਖਨਫਕਰਾਨਕੇਗਾ॥ ੨੦॥
 ਕਾਫਕਤਰਕਰਵੈਤਚਿਤਬਾਸਨਾਕਾਜਤਨਕੀਤੀਏਮਿਲਨਖੁਦਲਾਯੁਕੇਗਾ॥ ਚਿੰਤਾਤਾਰਿਸੈਰੈਹਤੁਅਚਿ
 ਤੇਜਾਨੈਨਿਗਕਾਰਮਖੰਡਮਰੇਦਕੇਗਾ॥ ਕਾਂਨਤਿਆਗਕੈਮੈਨਕਉਜਾਨਈਜੈਧੀਰੀਮਾਨਪੈਆਰਮਹ
 ਬੁਬਕੇਗਾ॥ ਲਾਲਸਿੰਘਬੇਰੀਮਮੇਰੀਮਨਾਹੀਪਰਜਨਨਗਹਿਖੁਦਆਰਕੇਗਾ॥ ੨੧॥ ਕਾਫਕੋਲਕਰਾ
 ਰਜੇਗਾਰਕੁਕੀਤਿਤੀਕਉਲਕੀਆਦਕਰਦਿਲੇਮਾਹੀ॥ ਕਾਹੇਵਾਸਤੇਮਾਨਗੁਮਾਨਕਰੇਝੁਰੇਰੀਗਤਮਾਸ
 ਵੈਸਰਬਜਾਹੀ॥ ਤਾਮਸਿੰਘਨਤੇਰੈਹਤਮਨੰਦਰੁਹੀਛਕੇਪ੍ਰੇਮਪਾਖਨਾਕਾਬਖਾਹੀ॥ ਕਵਸਿੰਘਬੁਧਵ
 ਨਜਾਨਜੇਤੇਮਤਾਏਕਮਨਸੁਰਮਨਲਪਕਤਾਈ॥ ੨੨॥ ਗਾਫਗੁਸਯੁਕੀਜੈਬੈਠਜਨਨਤੇਗਾਫਲ

ਰੂਪਕਾਧਾ। ਕਰੈ ਸੈ ਬੁਢਾ ਚਰਿਤ੍ਰ ਤੇ ਕੋਈ ਬੈਠੇ ਬੀ ਚਵਨਾ ਅਨੇਕ ਬਾਲਾ। ਜਾਵੈ ਬਾਤ ਸੁਯਾਨ ਅਜਨਾਨੀ ਪੁਲੈਗੀ
 ਅਨਾਬਿਗਮਾਨ ਕਾਜੇ ਤਤਾਧਾ॥੧੧॥ ਜੇਹੀ ਜੰਗ ਕੀ ਜੁਗਤ ਕਉ ਜਾਨਈ ਜੈ ਸੁਨੈ ਨਾਦ ਅਨੁਪਮੁ ਹਰਿ ਗਕੋਰਾ। ਵਾਜੈ ਤਾਲ ਸਿਰ
 ਵੰਗਤ ਮੁਰਤੁ ਚੀਫੁ ਜੇ ਦਿਵ ਬਾਧ ਸਿਤਾਰ ਕੋਰਾ। ਚਿਰਾਗਿ ਅਨੇਕ ਅਨੁਪਮੈ ਹੈ ਜਜਗਾਰੁ ਰੂਮ ਰਪੀਠ ਸੁਯਾਨ ਰੇਗਾ। ਅ
 ਜਬ ਸੈ ਹਰਗਤ ਕੋਟ ਕੀ ਬਾਤੁ ਚੀਨਿ ਮੈ ਟੈਵੈ ਤੁਮਰਿ ਅਨਕਾ ਫੁਲ ਝੇਰਾ॥੧੨॥ ਧੁਜਾ ਚੀਨਾ ਮਸਮਾਨ ਸੁਰਗ ਕੋਰੀ ਸੈ ਤਸਮ ਪੀ
 ਤਾਨ ਵੰਤ ਗਾਯੋ। ਸੁਨ ਕੀ ਗੁਫਾ ਮੈ ਸੁਨ ਕਾਪਿ ਅਨਕਰਨਾ ਸੁਨੈ ਕਾਨ ਸਬਦ ਸੁਨਿ ਗਾਯਾ ਜੋ। ਤੁਹਾ ਸੁਨ ਕੀ ਕੋਠ ਚੀ ਗੁਪਤ ਕੁ
 ਜੀਯੋ ਮੈ ਟੈ ਅਗਿ ਅਨਉਰਤਿ ਮਰਤੁ ਜੋ। ਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਨਿਰਬਾਨੁ ਉਯੋਗ ਕੀ ਜੁਗਤੁ ਜੋ ਸੁਨੈ ਸਿਵਨ ਦਸੇ ਹੋ ਬਾਜੋ॥੧੩॥
 ਜਿਸ ਕੋ ਰੂਪਾ ਜਾਗੈ ਸੈ ਈ ਜਾਨ ਲੈਵੈ ਬਿਨਾ ਕੁਗਾ ਸੇ ਰੂਪ ਨਾ ਟੈ ਟਾਏ। ਨਿਜ ਮਰਮ ਆਇ ਮਹ ਬੁਝ ਕੋਰਾ ਤਜ ਪੁਦੀ ਦਿਲ ਗੀ
 ਨਾ ਜੋਰ ਲਾਏ। ਖਾਨ ਪਾਨ ਸੈ ਆਦਿ ਓਹ ਜਾਨੇ ਤੇ ਜਗਤੁ ਸਾਥ ਬਰਤੈ ਨਹੀ ਪਤਾ ਖਾਏ। ਲਾਖ ਸਿੰਘ ਅਨਿਦ ਬਹੁ ਸਖ ਟੈ ਲ
 ਖੇ ਗਿਅਨ ਬਿਗਿਅਨ ਕੁਰਮ ਰੇਗ ਨਾਏ॥੧੪॥ ਤੁਜੈ ਗਿਅਨ ਅਗਿਅਨ ਪੁਪਿਤ ਰਾਈ ਬਿਮਾਸੀ ਲਖ ਰੇਖ ਉਰ ਮਰਾਧਾਗੈ। ਸੁਨੈ ਬੇ
 ਦ ਪੁਗਲ ਬਾਨ ਮਾਧੋ ਕਲੀ ਨਾਇ ਕੀ ਸੁਯਾਨ ਟਾਗੈ। ਜੋ ਸੀ ਕਰੈ ਮਨ ਸਾਥੈ ਸੀ ਜਾਗਾ ਅਵੈ ਮੁਕਤੀ ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ ਕੋ ਦਸਾਗੈ॥੧੫॥
 ਜੋ ਨਿਰਬਾਨ ਕਉ ਪੇਜ ਲੈਵੈ ਸੁਦਾ ਅਤੁ ਮਾਧ ਮਤੁ ਪਰੁ ਬਿਚਾਰੈ॥੧੬॥ ਤੁਹਾ ਦੇਵ ਕੀ ਨਿਮਾਕ ਦੀਆ ਨ ਫੁਰਮਾਵੈ ਕਰੈ ਨਾਦ ਬਿਦ ਕੀ
 ਰਾ ਅਨੁਪਮਾ ਜੋ। ਕਰੈ ਗਾਗਾ ਅਨੁਪਮ ਨਿਦੁਰੀ ਕਈ ਕੋ ਕਲਾਈ ਨਸ ਮਾਨ ਗਾਯੋ। ਕਰੀ ਪਾਦ ਮੁਖਾਰ ਅਨੁਪਮੈ ਹੈ ਬਿਬ ਪਤੰਗੁ ਤਪਿ ਸੁਰ
 ਨਗਾਰ ਬਾਜੋ। ਦਿਹ ਅਤਿ ਅਸਨਿਰ ਬਾਨ ਕੀ ਕਲਾ ਚੀਨੈ ਤੋ ਪੇਜਾ ਪਸੇ ਹੋ ਕੋਈ ਸੁਰ ਵਡੇ॥੧੭॥ ਸਤਿ ਸੰਗ ਕੀ ਨੈਤਿ ਸੀ ਸੁਰਤ ਕਾਜੇ ਨ
 ਕੇ ਸੰਗ ਦੁਰਤ ਕੀ ਮੋਲਾਈ। ਚਿਤਾ ਚਾਹਿ ਕਲੇਸ ਨਾ ਟੈ ਰਗਾ ਸੈ ਨਿਗਫਾਰਾ ਚਿਤੁ ਕੋ ਜੇਤ ਪਾਈ॥ ਮਾਇਆ ਮੈ ਰੁਕੁ ਟੈ ਬਕੀ ਫਾਸ

ਨਾਮ ਜਾਨਨਾ ਜੀ ਮੁਰਸਦ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪਕੜੀ ਤਿਮਰ ਠਾਰੈ ॥ ੫ ॥ ਜਿਸ ਕੇ ਹਾਥ ਦੀ ਪਕੜ ਗਿਆਨ ਸਦਾ ਸੋਈ ਜਾਨੀ ਸੇਖੈ
ਤਮ ਭਾਸ ਪੁਗਾ ॥ ਰੇ ਮੇਸਤਰ ਮੇਸਮ ਰਪਾਸ ਬਿਨ ਗਿਆਨ ਪਿਆਸ ਬਿਖੈ ਨ ਤੀ ਮਾਨ ਸੁਗਾ ॥ ਗਮੀ ਤਿਮਰਾ ਤੁਹਾਨ ਹਮੇਸਾ
ਦੀ ਸੁਨੈ ਨਾਦ ਉਪਿਗਾਧ ਪਰਤੁਗਾ ॥ ਏਕੈ ਤੀ ਨਿਰਬਾਨ ਬਿਗਿਆਨ ਗਾਤੁ ਤਜੈ ਮਾਨ ਮਰਿ ਮਾਨ ਪ੍ਰਚਫੁਗਾ ॥ ੬ ॥ ਸਦਾ ਤਗ
ਤੀ ਤੇ ਤਰੇ ਤੀ ਜਾਨ ਜੀ ਵਈ ਸਕੇ ਕੁਦ ਨਾਨਕ ਕਈ ॥ ਬਾਇ ਤੇ ਇਨ ਮੀ ਨਿਸਤੇ ਜਾ ਬਿਖੈ ਬਖੈ ਨੇ ਤਨਿ ਏਕ ਹਵਰੇ ਵਈ ॥ ਰ
ਸਾਨ ਕਾ ਕਾਰ ਉਰ ਵਸਨ ਜੇ ਤੇ ਤਜੈ ਏਨੁ ਬਿਕਾਰ ਲਖੈ ਦੇਕ ਸੋਈ ॥ ਬਾਜੈ ਸੋਹੀ ਨਿਰਬਾਨ ਬਿਗਿਆਨ ਗਾਤੁ ਬਖੈ ਏਕ ਨਿਜ
ਰੂਪ ਸਰਬਾਨ ਵਈ ॥ ੭ ॥ ਕੁਰਪੁਰੀ ਮਦੁਰ ਤੇ ਕਾਤੁ ਨਾਨੈ ਨਿਗਾਰ ਕੇ ਦੇਸੇ ਸੇਖ ਦੇਖੋ ॥ ਤੇ ਤੇ ਨਾਮ ਰਖੈ ਨ ਕਰਿ ਪਾਰ ਸੋਧਾਰ ਗੁ
ਪਤੋਰਤ ਮਰਿ ਗਏਖੋ ॥ ਕਈ ਗਾਏ ਬਜਾਏ ਗਨ ਸੰਤੁ ਕਈ ਗਨ ਕੇ ਕੁਗਾ ਮਲੇ ਪਲੇਖੋ ॥ ਇਤੀ ਜਾਨ ਗੁਜਰਾਨ ਸਮਾਨ ਸਾਰੇ ਤੇ
ਏਕ ਪਲੇਖ ਮਰੇਖੇਖੋ ॥ ੮ ॥ ਨੁਰ ਮਹਲਾ ਮਨੁ ਪਬਨ ਰਸੰਤੁ ਕਈ ਲਾਲੀ ਗਾਰ ਤਨੇ ਤਰਾਰੀ ॥ ਕਈ ਪਰਕ ਬਿਗਾਰ ਕੇ ਕਰਕ
ਏਕ ਵਈ ਪਾਇਗਾ ਬਕਰੇ ਮੁਖ ਸਿਫਤ ਸਾਰੀ ॥ ਕਈ ਲਾਲ ਤੇ ਪੀਤਲ ਦਾਨ ਸੇਗਾਨ ਡੇਕਾਨ ਕੁੰਡਲ ਮੰਗਾ ਤਿਕਾਰੀ ॥ ਕੁਝੀ ਕੁੰ
ਤ ਬਿਕਾਰ ਕਰੇਖੇ ਇਸੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰ ਬਖਸ਼ ਕਰੀ ਪੁਲੈ ਤਾਗੀ ॥ ੯ ॥ ਕਈ ਬਾਲ ਤਾਤਰਨ ਬਿਓ ਪਾਰ ਕਰ ਤੇ ਕਈ ਪਾਨ ਉਮਰ ਉਪੈ
ਏਨ ਦੁਖੋ ॥ ਕਈ ਦੇਖ ਮੁਸਤਾਕ ਰਹੈ ਪੈਰ ਠਾਵੈ ਕਈ ਪ੍ਰੀਤਾਨੀ ਗੁਰ ਨਿਗਰ ਵਏ ॥ ਜਿਹ ਗਏ ਪਕੜ ਗੀ ਅਜ ਬਖਸ਼ ਸੇਕੈ ਕਾਠ
ਕੀਨ ਗੁਲ ਬਦਨ ਸਾਲ ਵਏ ॥ ਇਸ ਸੇਰ ਬਜਾਰ ਕੇ ਸੇਕ ਕੀਏ ਪੁਲੈ ਬਿਗਿਆਨ ਬਿਗਿਆਨ ਕੇ ਸੁਨਿ ਤਾਏ ॥ ੧੦ ॥ ਅਜ ਬ
ਰੂਪ ਸਰੂਪ ਸੁਕੁਨ ਤੇਗ ਕਰੇ ਸੇਰ ਪੁਬਨ ਰਮ ਰਬੁ ਬਦਾਖਾ ॥ ਲਖ ਲਾਖ ਕੀਤੁ ਲਖ ਸੇਕ ਲਾਖੈ ਵੈ ਨਹੀਂ ਹੋਇ ਤੇਗ ਕਈ

ਪਾਏ ਕਸਰੁ ਪਾਪੁਰਿ ਹੁਸੁ ਬਾਈ॥ ਸਦਾ ਸੁਗਗਾਤ ਮਰਿ ਸਚ ਲਖ ਬਹੁ ਨਾਰਿ ਚਟ ਲਾਈ॥ ਅਨੁਸਾਰਿ ਤੇਲ ਪੁਰਖ ਪੁਰਖੁ
ਪੁਰਖੇ ਹੁਸੁ ਬਾਈ॥ ਮੇਸੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮਾਪਨੇ ਉਪਰ ਬਾਰ ਬਾਰ ਬਲ ਜਾਈ॥ ੨੩॥ ਮਨਰੇ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ ਵਿਆਈ॥ ਵਿਹੁ ਸੰਸਾਰ ਸ
ਗਲ ਹੋ ਸੰਪਨੇ ਤਿਉ ਬਾਰ ਰਕੀ ਛਾਈ॥ ੧॥ ਹਰਾਉ॥ ਬਾਝੁ ਸੁਤ ਜੇ ਸੇਰੈ ਨਿਪ ਜਿਉ ਤਉ ਤੁਗ ਕੇ ਅਰਥਾਈ॥ ਛਾਡ ਕਪਟ ਬਾਖਿਆ
ਰਸ ਮੁਹਿ ਰੋ ਬੈਰ ਨਾ ਮਜ ਪਾਈ॥ ਮਿਟੈ ਕਬੇ ਸਕਈ ਕੋਟ ਨ ਮਨੀ ਗੁਰ ਚਰਨ ਨ ਕਰ ਗਾਈ॥ ਸਦਾ ਸੁਖਾ ਵਿਸ ਜਗ ਮੇਰੇ ਮੁਖ ਉ
ਜਲ ਰਗਾਗਿ॥ ੨੩॥ ੩॥ ਮਾਪਨੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮਾਪੇ ਬਲ ਜਾਈ॥ ਜੇ ਕਿਛੁ ਚਾਹਿ ਕਰੀ ਉਰ ਮੇਰੇ ਸੇਵਿ ਬੇਗ ਮਿਲਾਈ॥ ੧॥ ਹਰਾਉ॥
ਮੇਸੇ ਕੰਤ ਹਮਾਰੇ ਸਖੀ ਏ ਤਿਉ ਬਾਰ ਨ ਛੁਡਾਈ॥ ਅਪੁਰੁਤ ਰੁਪ ਬੇਅੰਤ ਆਉਤਾ ਪੂਰ ਪੁਰਨ ਸੁਤ ਬਾਈ॥ ਅਨੁਸਾਰਿ ਕਹੁ
ਤੁਲਨ ਰਕ ਪਨ ਸਾਮਿ ਅਨ ਬਿਗਾਈ॥ ਸਗਲ ਜਗਤ ਮੇਸੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮਾਪਨੇ ਹਮੇਰੇ ਮਾਈ॥ ੨੪॥ ੪॥ ਸੇਆਉ ਸਾਮਾਨ
ਅੰਤ ਬਿਅੰਤ ਸਦਾ ਤਹਾ ਸੁਨੀ ਛਾ ਬਿਨ ਬਾਰ ਰਕੀ ਜੈ॥ ਸੰਨ ਸਰੋਵਰ ਰੁਉਰ ਗੁਛਾ ਸਸ ਸੁਲਨ ਜੇਤਾ ਪਾਰ ਦਿਖੀ ਜੈ॥ ਜਗ ਬੇ
ਦ ਪੁਰਾਨ ਸਰੋਪੀਨ ਸੋਰੁ ਤਬਾਜ਼ ਤਨਾ ਦੁਮਹਾਰੁ ਪਛੀ ਜੈ॥ ਕੂਚੇ ਕਿਆ ਰੀਪ ਮਾਮੇ ਬਾਨਾ ਏ ਕਹੁ ਮਨ ਬਾਜ ਤਹੇ ਮਖ ਬਾਰ ਰਕੀ ਜੈ॥
੨੫॥ ਨਿਗਾਰ ਸਕਾਰ ਨਾ ਰੇ ਰਹਿ ਨਿਜ ਪਾਸ ਕੀਓ ਪ੍ਰੀਤ ਪਲਾਜੀ॥ ਜਗ ਮੇਰਾ ਤੇਰੇ ਕੋਰੁ ਉਰੇ ਹੁਨਿਰ ਬੈਰ ਕੀ ਜੇਤ ਜਗਿ ਉਰ ਮਾਤੀ
ਜੇਤ ਕੀ ਵਪਰਾ ਪਰਈ ਸਤ ਤੇਤ ਕੀ ਤਾ ਮਖੰਡ ਲਖਾਈ॥ ਏਕਈ ਜੇਤ ਚਰਾਫੁਰ ਰਾਸ ਤੁਤਤ ਸਰੁਪ ਅਤੁਤ ਨਾਜਾਈ॥ ੨੬॥
ਜਿਨ ਕਉ ਨਿਜ ਆਤਮ ਜੇਤ ਜਗੀ ਤਿਨ ਕੀ ਰੀਪ ਮਾ ਕਹੁ ਜੇਤ ਕੀ ਜੈ॥ ਕੁਗ ਬਡੇ ਤਿਨ ਗੁਰ ਕੇ ਜਿਨ ਕਉ ਉਰ ਮੇਸੇ ਸਪਸਾਤ ਲਈ ਜੈ॥ ਸੋਗ
ਸੀਨੇ ਜਸ ਰੋਤ ਜ ਕੋ ਨਿਗਾਰੇ ਤਾ ਮਦੈ ਤਾ ਮੇਰੇ ਸਪੀ ਜੈ॥ ਅਬ ਕੇਤ ਕਤਿ ਹਉ॥ ਮਾ ਬਰੋ ਨਿਸ ਬਾਂਸ ਰਜੇ ਤਾ ਮਖੰਡ ਜਗੀ ਜੈ॥ ੩੦
ਜਾਸ ਲਿਪਾਲ ਭੁਏ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਤਾਸ ਕੀ ਚਿਤੁ ਮਿਟੀ ਮਨ ਮਾਜੀ॥ ਸੁਪ ਸਰੁਪ ਲਖਿ ਉਰੇ ਮੇਰੇ ਨਿਗਾਰ ਅਵੈ ਤਾ ਮਦੈ ਤੁਸਰਾਜੀ॥

ਕੁਰੀਉ ਦੇਗਿ ਮਾਨਕੀ ਰੋਖ ਨਾ ਰਯੈ ਕਾਈ॥ ਸੰਤੁ ਪਨਿਰਬਾਨ ਮਖੰਡੁ ਧੰਯੋ ਏਕ ਨਿਜ ਮਾਤੁ ਮਾਸਰ ਬਥਾਈ॥ ੧੦॥ ਸਤੀਰਿਗ
 ਮੇਰੀ ਮਰਿਗ ਦੇਖੈ ਤੇਰੀ ਗਬਿਰੀਗ ਜਾਨ ਦੇਖੈ॥ ਕਈ ਕਾ ਬਣੇ ਪੀਲੇ ਲਾਜਰ ਦੇ ਤੇਰੇ ਬੇਰ ਪੁਰਾਨ ਕੇ ਏਕ ਏਕੇ॥ ਗੁਨ ਗੁਨ ਸੀਸਾਰ॥
 ਅਪਾਰ ਲੀਲਾ ਸਰਬਈ ਤਨਿ ਜੰਨੇ ਤਮ ਖੰਡੁ ਧੰਯੋ॥ ਪਰਮ ਦੇਵ ਨਿਰਬਾਨ ਮਾਰਿ ਤੁਰੁ ਪੀਚਿਤਾ ਰਾਹਿ ਸੈਰਾਤ ਮਧੁ ਤੁਰੇਖੈ॥ ੧੧॥ ਅ
 ਕਬਹੂੰ ਸਬਿਦਾ ਰਾਮੇ ਸੁਕਰਨਾਤ ਮਾਤਿ ਮਾਗੁ ਜਨਨਾ ਹਿਰ ਸਕੀ ਜੈ॥ ਹਿਰ ਸਈ ਰਮਾ ਬੁਧਾਇ ਲਗੀ ਰਹੈ ਵੈਰ ਕਮ ਕਰੈ ਜੈ ਸੀਸ
 ਕਬੁਲ ਕੀਜੈ॥ ਨੁਬਤਾ ਪਾਇ ਹਕਾਮ ਗਤ ਬੇਕੁ ਜਹਰ ਤਿ ਮਾਗੁ ਸੁਪਾਗਾਨ ਮਾਮੀ ਪੀਜੈ॥ ਨਿਦੈ ਜਾਨੁ ਬਪਗਿ ਮਾਨ ਬਿਗਿ ਮਾਨੁ
 ਈਸਰਾਨੇ ਇਬੇਰੀ ਮਜਗਨ ਜੀਜੈ॥ ੧੨॥ ਤਤਤ੍ਵ ਬਿਰਚਕੇ ਰੇਤਾਈ ਨਿਗਰਾਨ ਮਾਰਿ ਤੇਰਾ ਖਾਈ ਮੇਜੀ॥ ਸੁਕਤ ਜਾਨ ਰਜਤ ਕੇ ਰੇ
 ਤਾਈ ਚੰਦਰੋ ਠਕੈ ਤਾਲੁ ਰਮ ਛਾਈ ਮੇਜੀ॥ ਨਿਗਰਾਨ ਨਿਰਬਾਨ ਮਖੰਡੁ ਚੀਨੈ ਮਨੁ ਧੁੰਧੁ ਧਰੀ ਲੇਸਨਾ ਪਾਈ ਮੇਜੀ॥ ਬੰਜ ਦੇਖੈ
 ਰਬਾਸ ਮਹਾ ਬੁਧ ਸਾਰੈ ਪਟ ਪਟ ਕੇ ਬੀਰ ਸਮਾਈ ਮੇਜੀ॥ ੧੩॥ ਖਾਨਖਾਨ ਸੈਆਹਿ ਬਿਉਹਾਰ ਤੇਰੇ ਸਮ ਸੁਬੁਧ ਬਿਚਾਰ ਕੈ ਕਾਮ ਛਰਨਾ॥
 ਬਿਨਾ ਬੁਧ ਬਿਚਾਰ ਤੇਰੇ ਕਾਮ ਕਰਤੇ ਤਿਨੀ ਆਖੀ ਦੇਜ ਕਰੁ ਇਸਨਾ॥ ਤਿਸ ਦਾ ਦਫਿਰ ਆਰਨਾ ਕੈ ਕਪਰੁ ਚੈ ਗਾਇ ਗਾਇ ਕਰ ਦਿਲੇ ਬਿ
 ਸੁਰਮਰਨਾ॥ ਬੇਸੁ ਬਾਜਿ ਰਾਜ ਮੇਸੁ ਮਊਲਾ ਤਿਨਾ ਕਰ ਰਦੀ ਆਉਰੇ ਸਹਜ ਤੁਰਨਾ॥ ੧੪॥ ਗਾ॥ ਸਬਦਾ ਮਨੁ ਰੇਕਿਉ ਬਿਖਿਆ
 ਬਪਟਾਈ॥ ਅੰਤ ਬਾਰ ਕਉ ਸੰਗ ਨਾ ਚਲੈ ਸੁਰੀ ਇਸਟਿ ਕਾਈ॥ ੧੫॥ ਰਹਾਉ॥ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕਾਈ ਸੁਤ ਬਨਨਾ ਸਭੁ ਚੈ ਰਨ ਸਾਈ॥ ਤਬ
 ਹੀ ਲਗਤੋ ਮੇਰਿ ਤਗਾਖ ਤਨ ਬਲਗਾ ਖਾਟਾ ਪਥਾਈ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਛੁਟੈ ਸੁਰੁ ਹੀ ਤਨ ਤੁਰਤ ਜੇਨਾ ਨਤਾ ਮਪ ਨਾਈ॥ ਰੋਮਨ ਸੁੰਨਤਾ ਸਿਉ ਹਿ
 ਤ ਕੀਜੈ ਅੰਤੁ ਜੇ ਹੋਇ ਸਹਾਈ॥ ੧੬॥ ਸੁਦਾ॥ ਅਪਨੇ ਕੀਤ ਰਹਿ ਬਿਗਰ ਬਾਰੀ॥ ਵੈਰੁ ਰਮ ਮਸਕੁ ਹੀ ਚਿਤ ਨਿਦਰੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮਸਕੁ ਬਪਾ
 ਗੀ॥ ੧੭॥ ਰਹਾਉ॥ ਅੰਧੇ ਸੇਵਕ ਤੁਰ ਮਾਰੁ ਸਖੀ ਦੇਸ ਦਾ ਵਸੈ ਪਟ ਮਾਰੀ॥ ਕਾਮ ਕੋ ਪਥੇ ਸਤ ਨਨਾ ਹਿਨ ਸਦਾ ਦੇ ਕਰ ਸਮਾਹੀ॥ ਰੁਪਾ ਮਨੁ

॥ ५॥ ਪਰਪੂਰਨ ਬੁਧਮਾਨਿ ਗਵਿਤ ਕੈ ਬਧਉ ਨ ਕਹੁ ਤਿਨਰੰਚ ਕਨਾਹੀ ॥ ਕਰਜੇ ਛਨ ਮੇਰੁ ਰਕਉ ਭਿਖਮਾ ਜਿਨ ਦੁਰਮਿਟਾਇ ਅਵੈ ਤ
ਸਮਾਹੀ ॥ ੨੮ ॥ ਭੂਲਨਾ ॥ ਪਵੈ ਪ੍ਰੇਮ ਜਿਉ ਚਿਤ ਲਗਾਇ ਜੇਈ ਕਰੈ ਤਤ ਬਿਚਾਰ ਅਨੰਦ ਕੇਗਾ ॥ ਏਹੈ ਤਤ ਸਰੂਪ ਮਾਚਿਤ ਤਾਈ
ਸਤੁ ਹਮਿ ਪ੍ਰਕਾਸ ਅਨੰਦ ਕੇਗਾ ॥ ਏਹੈ ਜੰਗ ਕੀ ਜੁਗਤੁ ਅਨੰਦ ਭਾਗੀ ਮਿਟਹੁ ਭੂਤ ਗੁਮਾਨ ਪ੍ਰਚ ਕੇਗਾ ॥ ਸਿੰਘ ਲਾਖੁ ਨਿਰਬਾਨ
ਅਖੰਡੁ ਬੰਸੀ ਸਦਾ ਜਾਗਤੀ ਜੋਤ ਚਿਤਿ ਨ ਕੇਗਾ ॥ ੨੯ ॥ ਏਹਗਾ ॥ ਸਮਾਖੁ ਮੇਰੀ ਬਧਿਹ ਨਿਰਨੈਕੀ ਏਥ ਪਾਨ ॥ ਇਕੰਤ ਬੈਠ ਸੰਪਨ
ਕਰੈ ਪਾਵੈ ਪਦ ਨਿਰਬਾਨ ॥ ੩੦ ॥ ਮਾਰਮ ਦੇਵ ਬਿਚਾਰ ਨਿਜ ਕੀਉ ਤਤ ਬਿਰਸਾਗ ॥ ਏਹੈ ਪ੍ਰਮੁਖ ਮਾਤਮਾ ਨਿਜ ਦਿਨ ਕਰੈ ਬਿਚਾਰ ॥
੩੧ ॥ ਇਤੁ ਸੁਆਤਮ ਬੰਸੀ ਬਲਾ ਬਾਸਿੰਘ ਰਿਤ ਸਮਾਪਤੀ ॥ ੩ ॥

53538

